

Fra banemand til skattemand

Af Anders Peder Moustgaard

Mine ungdomsår 1955 – 1961

Efter præliminæreksamen i foråret 1955 skulle jeg så forsøge at komme ind på arbejdsmarkedet – og det skulle selvfølgelig være som elev ved DSB.

Jeg blev indkaldt til psykoteknisk prøve ved DSB i Struer – der skulle optages elever pr. 1. September, men desværre kom jeg ikke ind.

Måske var jeg for dårlig til den stavning vi blev sat til at udføre – der var i hvert fald mange ord, som jeg aldrig havde hørt før.

Gode råd var dyre – jeg var på ferie ved min storebror – han er 11 år ældre end mig og dengang allerede gift og bosat i Esbjerg.

Han forsøgte at få mig ind som elev hos en landmåler, vist nok på Fanø.

Inden det kom så vidt, havde min mor skrevet til DSB's distriktschef i Aarhus og beklaget sig over, at hendes søn ikke kunne bruges.

Svaret var, at jeg kunne søge ind til maj året efter, og de ville tilbyde mig et kontorassistentjob på stationen i Give i de mellemliggende 9 måneder.

GIVE

blev altså første station på min løbebane ved DSB, - vel nok over 200 km hjemmefra.

Da jeg ikke ejede nogen form for møbler fik jeg efter anvisning på stationen lejet et lille møbleret værelse, og samtidig blev jeg henvist til fru Madsens pensionat.

Det viste sig at være mit held – Madsens boede i et parcelhus i udkanten af byen – manden arbejdede som murer og Marie drev et dejligt pensionat i hjemmet – dejlig mad og altid en venlig tone.

Nu var det også fint, at Madsens også havde en søn boende hjemme som kun var et år ældre end mig – ham og jeg fandt hurtigt sammen.

Jeg havde i drengene været glad for at spille fodbold og blev hentet af vores træner, når vi skulle ud til de små byer omkring Ulfborg og Vemb.

I Staby kan jeg huske vi vandt 8 – 0, hvor jeg scorede de 5. Det var næsten flovt.

Værre var det, når vi skulle spille i fiskerbyerne Harboøre og Thyborøn – så stod modstanderes fædre og skreg: JORD HAM – JORD HAM

Nå, tilbage til Give, hvor jeg nu var så gammel, at jeg kom på ynglingeholdet.

Nogle mål fik jeg da også scoret, men den helt glørværdige fodboldkarriere blev det ikke til.

Vi rendte jo også rundt og kiggede på piger – som regel fra det modsatte fortov.

På pensionatet spiste også en ungar, som vi drillede lidt med hans mangel på damebekendtskab.

Engang fik vi Marie til at holde en fest for os 5 – 6 ungersvende, hvor Marie lavede dejlig mad og vi kunne spille dansemusik på grammofonen.

Jeg tror også ,det var Marie som foreslog at vi tog kontakt til sygeplejeskolen på Give sygehus og sandelig om der ikke kom en 5 – 6 sygeplejeelever til vores fest

Vi dansede og havde det sjovt og bagefter blev pigerne selvfølgelig fulgt stadsmæssigt hjem til skolen – måske et lille kys i gadedøren.

Det var Maries måde at holde sammen på ”tropperne” så vi ikke kom i uføre.

Sønnen Jørgen og jeg tog også ud til Jørgens onkel, som arbejdede på et nærliggende teglværk.

Det var om natten, hvor han fyrede for at holde gang i de store ovne, hvor murstenene blev brændt.

Der sad vi så i en god varme og spillede 3 mands whist den hele lange nat.

Jeg skal lige fortælle, at det at spille whist havde jeg lært som dreng.

På den nærliggende herregård Nr. Vosborg havde man en ledig lejebolig, og her lejede et pensionistægtepar sig ind – sjovt nok havde han været stationsforstander i Løgstør.

De have to børnebørn som kom besøg i sommerferien og dem legede jeg selvfølgelig med.

Ved kaffetid blev vi hentet ind for så var spillebordet taget frem og vi lærte det ædle spil – jeg husker vi brugte de fine farvede jetoner som betalingsmiddel.

Tiden i Give gik hurtigt hvor jeg på stationen også fik lært at ekspedere post af frk. Rasmussen – hun var noget skrap, men jeg slap da igennem .

I foråret 1956 tog jeg optagelsesprøven og skulle derefter begynde på jernbaneskolen i

DSB s store bygning i Sølvgade, København .

Min far og mor rejste med mig til København, så de kunne se at deres lille søn blev vel anbragt.

Min mor havde sørget for, at jeg fik ophold hos min onkel Harald i Bagsværd i de 3 måneder jeg skulle gå på jernbaneskolen i Sølvgade.

Her mødte jeg op den 1. Maj 1956 sammen med 19 andre håbefulde unge mennesker – vi var 18 unge mænd og 2 piger – den ene pige, som hed Else Marie, blev jeg meget forelsket i, men da elevtiden var forbi skiltes vore veje.

De 3 måneders ophold gik hurtigt. Jeg var meget i Idrætsparken for at se divisionsfodbold.

Det var KB og AB fra København og Vejle og AGF fra Jylland, som dominerede.

De spillede gerne første kamp om søndagen kl. 13 og når kampen var slut, gik jeg ud i køen igen for at komme ind til kampen 15,15.

Det samme skete, når jeg skulle i biografen – hen at købe billet til 9 forestillingen i en biograf og forinden gik jeg så ind til 7 forestillingen i en anden biograf.

De 3 måneder blev ikke afsluttet med en eksamen men blot med en forprøve, så vi kunne sendes ud i fædrelandet.

ØLGOD

blev min første station – det var trods alt Vestjylland.

Jeg kom dertil den 1. August 1956 og husker en megen venlig modtagelse.

Der var en stationsforstander, 2 trafikekspedienter + et par portører på pakhuset.

Nu skulle jeg rigtig lære at arbejde med jernbanedrift – ekspedere tog som det hed – d. v. s. modtage telefonisk besked om togenes ankomst og melde afgang når de skulle afgå igen.

Jeg fik lov til at prøve at stille signalerne men det med at sige afgang ved at vise ”spejlægget” til togføreren måtte jeg ikke - her skulle man have et rødt bånd på kasketten og det havde elever ikke.

På kontoret var der også et telegrafapparat, hvorpå man kunne sende morsesignaler til nabostationerne. Svar- signalerne kom ud på en lille strimmel, som man så kunne sidde og læse.

Engang var jeg ved at telegrafere med en kontorist i Esbjerg og var lige ved at invitere hende på en biograftur – da lød der et ” høm” fra stationsforstanderen – han behøvede ikke at læse strimmelen men kunne høre morsesignalet efter takslaget på telegrafan.

Den ene ekspedient havde skaffet mig et lille møbleret værelse og jeg gik om på kroen for at spise varmt mad.

Her mødte jeg andre unge – bl. a. en kommis fra en nærliggende købmandsforretning. Ham skulle vi altid op til før vi skulle i byen. Det var dog ofte noget værre pullimut, som han diskede op med.

Engang cyklede vi Tirstrup, som vel ligger ca. 12 km fra Ølgod. Her skulle vi ned for at høre Rachel Rastenni, som var det helt store hit dengang. Vi mødte nogle piger, som skulle tilbage imod Ølgod og de kom selvfølgelig op på bagagebæreren hjemad.

Efter 5 dejlige måneder i det vestjyske, skulle jeg på en større station og fik besked om at møde i

Aalborg, den 1. januar 1957.

Det var som at komme til en helt anden verden – i Aalborg mødte man altid en masse dejlige mennesker uanset om det var på arbejdspladsen, på stadion, når jeg var ude for at se Aab spille divisionsfodbold eller i tivoli Karolinelund, hvortil DSB eleverne havde partoutkort.

Vi var reelt 2 elever der begyndte den samme dag og i forvejen var der to elever, som nu var halvfærdige med deres elevtid.

De boede i et stort lokale, som var beliggende på 1, sal lige over den fungerendes kontor – ja det var så stort at der nemt kunne stå 4 senge, så vi flyttede også ind.

Vi skulle selv sørge for at holde opryddet og god ro og orden skulle der også være.

Vi gik straks i gang med at male alle væggene i mere eller mindre strålende farver – senere tog jeg den frihed at dekorere den store væg – jeg var nok den mest kunstneriske og vel også praktiske – for jeg malede et Europa kort med alle større tog strækninger - nu kunne vi ligge i sengen og repetere alle de jernbanestationer, som vi skulle kunne til den afsluttende eksamen.

På banegården skulle vi gennem de 16 måneder prøve en helt masse ting

I flæng kan nævnes: arbejde i blokposten, hvorfra signalerne og sporskifterne blev stillet.

Der kunne godt være travlt, når 2 DSB tog og 4 forskellige privatbanetog skulle ekspederes samtidig.

Senere var vi sammen med den fungerende, som altid var en trafikkontrollør. På samme store kontor sad også 2 overassistenter og 2 kvindelige kontorister.

Overassistenterne førte bl. a. opgørelser over godstogenes oprangering og det var herefter kontoristerne (eleverne) som ringede oplysning herom til de større nabostationer Randers og Hjørring,

På det store kontor var der også en stationsleder, som stod for vognkontrollen.

Han hed H. C. V. K. Olesen og havde frk. Pind til at hjælpe sig.

Olesen blev senere stationsforstander i Viborg.

På hans sidste arbejdsdag var han så "uheldig" at være skyld i et togsammenstød.

Han havde afsendt et tog mod Skive, uanset der skulle komme et tog i modsat retning på den enkeltsporede bane.

Lykkeligvis var der kun en enkelt tilskadekommet. men der var betydelig materiel skade.

På grund af sporarbejde havde begge tog nedsat hastighed og samtidig havde den ene lokomotivfører anet uråd.

Og nu tilbage til Aalborg

Længere bag ved var billetkontoret, som blev ledet af en billetkontrollør,

Her kunne jeg godt lide at være – der var som regel altid travlt, særligt når de store eksprestog eller lyntoget Nordjyden skulle af sted mod hovedstaden.

At der så var en masse søde kvindelige kontorister på billetkontoret gjorde det hele meget skønnere end at være inde hos de gamle overassistenter.

Senere var jeg ovre på godsekspeditionen, som dengang var et stort kontorområde med en godsekspeditør i spidsen.

Derudover 2 overassistenter og 3 kontorister til at ekspedere de mange fragtpapirer.

De to overassistenter sad heldigvis i hver sin ende af kontoret for mærkeligt nok kunne de ikke fordrage hinanden – det var et underligt arbejdsforhold.

Den ene blev senere stationsforstander i Ribe og den anden blev stationsforstander i Hurup Thy.

Sjovt nok fik jeg dengang som afløser fra Thisted en længere funktionstid i Hurup, da hans ansættelse trak ud.

En af kontoristerne hed Hansen – en sjov fyr, som altid sad og nynnede wienermelodier, mens han reviderede fragtbreve.

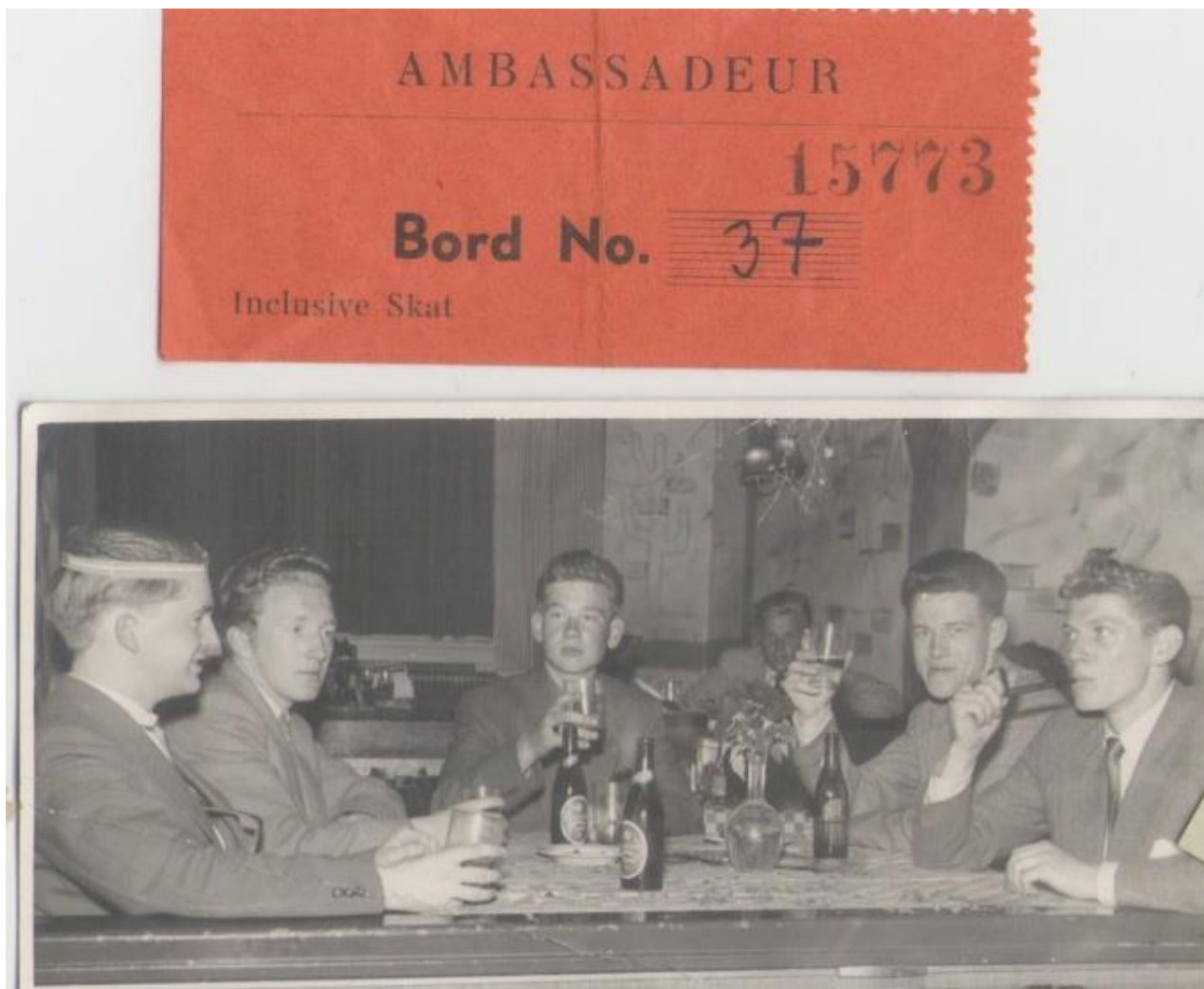
Han var degraderet fra overassistent til kontorfunktionær på grund af druk.

Det siges, at han som fungerende i Hjørring stod på perronen og pissede i bukserne.

En kort overgang var jeg også sammen med et rangerhold men det med at koble to jernbanevogne sammen mens de kørte let mod hinanden blev aldrig mit "ønskejob."

Os 4 elever tilbragte megen af vores fritid sammen uanset om det var i tivoli, en frisk tur i skoven eller en aften på Ambassadør.

Her spillede et stort tyrolerorkester og selvom vi ikke var særlig gode til at danse, fik vi dog svunget pigerne rundt til de herlige toner.

Der var også en femte som vi ofte var sammen med – han hed Jørgen og var kontorist på en jernhandel.

Hvorfor han var med kan jeg ikke huske men vi havde det godt med hinanden.

Var der en der manglede penge sidst på måneden, var der altid en anden som kunne lægge ud.

Ofte sluttede vi en god aften med et raskt spil kort – det var jo whist og somme tider sluttede vi sidste spil med at taberen skulle gå ned til nærliggende bager for at trække et par stænger wienerbrød i automaten.

Engang, da jeg var taberen, havde jeg siddet i pyjamas – så på med overfrakken og af sted – blot skulle jeg kravle under den fungerendes vindue, for han måtte jo ikke se en elev i pyjamas gå til bageren kl 1 om natten.

Den sidste periode blev måske lidt mere stille, hvilket der var flere årsager til:

De 2 ældste elever – Aage og Finn var flyttet til en landstation, hvor de skulle lære at ekspedere post –

Gunnar var flyttet ud i et lejet værelse, for han ville have ro til at læse på lektierne, mens jeg fandt mig en søndagskæreste.

Det var Hanne, som jeg lærte at kende gennem en af billetkontorets kvindelige kontorister – jeg tror, de var kusiner.

Vi gik hånd i hånd og tog i tivoli eller gik i biografen, men mere end et farvelkys blev det ikke til.

Jeg kom også i Hannes hjem, som var i Hasseris – det mere velhavende kvarter.

Hannes far var bybuschauffør og meget almindelig og nem at tale med, hvorimod Hannes mor nok følte sig lidt mere end mange andre

Faderen var også loge broder.

Om søndagen var vi somme tider med familien på konditori Kristine, hvor vi så fik chokolade og flødeskumslagkage.

Jeg tror Hannes mor gerne ville ses sammen med de fine.

Jeg kan ikke lige huske, hvordan forholdet til Hanne sluttede, men sidst i Aalborg tiden skulle jeg ud at køre sammen med en togfører, så jeg tror vi sluttede der.

Jeg valgte en togfører fra Esbjerg og det var selvfølgelig, fordi min bror og svigerinde fortsat boede der og så havde jeg jo billigt ophold.

Her blev det pludselig Esbjerg FC som jeg skulle ud at se, hvis jeg da ellers havde fri om søndagen,

Dengang var den store fodboldspiller Jens Peter Hansen.

Jeg husker, at Esbjerg engang i en pokalkamp bankede Ikast 11 – 1.

Det var lidt mærkeligt for stadions nummermand havde ikke 3 ettaller til rådighed – vi skreg at de skulle score til 12 – 1, men det kom nu ikke.

I Aalborg spillede jeg også firmafodbold, og særlig en overassistent husker jeg som en værre brøleabe, særligt når vi unge lavede for få mål.

Havde han vagten, når vi unge gik i byen, kom der altid den bemærkning:

” Nåh elever, skal I ud og have fat i noget kørvel” !

De 16 måneder var gået og jeg fik besked om at møde i

Bredebro.

Her skulle jeg lære at ekspedere post fra 1. maj – 1 september 1958.

Jeg tror ikke der var noget der hed ECCO sko dengang.

Bredebro var en meget lille by – særegen på den måde, at byen var opdelt i to dele med hhv. en danskvenlig og en tyskvenlig befolkning.

Når der var byfest, holdt man altid to fester for optog og faner måtte jo ikke sammenblandes.

Jeg fik et ydmygt værelse og kom til at spise på kroen. Værtsparret husker jeg som et par meget kraftige mennesker og god mad kunne kromutter lave.

Engang havde vi klaget over, at duerne, som holdt til på kroens tag, lavede en farlig støj. Straks gik krofatter ind efter geværet, og søndagsmiddagen bestod derfor af stegte duer.

Om lørdagen var vi nogle gange med bus til dansant på Lakolk Badehotel.

Det var to enlige damer, som ejede stedet, og de kunne klare lidt af hvert. Når dansen gik rigtig lystigt, kunne det ske at en af gulvbrædderne sprang op.

Så kom den ene af damerne ind med en lægtehammer og vips – så kunne vi danse igen.

Midt i perioden fik jeg pludselig besked om at tage til Aarup station på Fyn – her skulle jeg afløse en sygemeldt assistent i 14 dage.

Jeg var lidt betænkelig herved men alt gik godt – jeg tjente en masse udstationeringspenge – fik købt en ny tweedjakke og et par koksgrå benklæder og kunne nu tage hjem til mine forældre og vise mig frem.

Jeg husker, at jeg sad i lyntoget Vesterhavets restaurationsvogn og drak kaffe, mens jeg svedte i det mørke tøj.

Jernbaneskolen

Den 1. september 1958 rejste jeg til København for at afslutte min elevtid med et 3 måneders kursus og efterfølgende eksamen – skriftlig som mundtlig i 5 forskellige fagområder.

Jeg fik et stort værelse på KFUK & KFUM` s pensionat i Valdemarsgade – så stort, at jeg delte den med min gamle ven fra Aalborg tiden Gunnar Larsen,

Nu var det bare med at få læst i ugens 5 første dage, så vi kunne holde lidt fri i weekenden, Somme tider kunne vi blive lidt uenige – engang kom vi endda op at slås,

Næste dag fik vi at vide, at vi skulle flytte, hvis det spektakel ikke hørte op, Lysekronerne i stueetagen duvede og pudset faldt ned fra loftet. Så sluttede vi straks fred igen.

Valdemarsgade forbandt Vesterbrogade med Istedgade og engang kunne vi hører en farlig ballade fra Istedgade

– der var en slåskamp i gang lige midt i lyskrydset – kort tid efter hørte vi udrykningen men straks forsvandt alle hver til sit, og sporvognene kunne begynde at køre igen.

En gang imellem fik vi dog tid til at gå ud i byen – vi var bl. a. på en fin fiskerestaurant på Gl. Strand – her fik vi en rødspætte så stor som et lokumsbræt og regningen havde også en anseelig størrelse.

I slutningen af den 3 måneders skoleperiode kom så eksamensdagene – først med de skriftlige opgaver og senere en uge med en mundtlig eksamen om dagen.

Inden vi skulle op, gik vi gerne rundt og mediterede i Rosenborg have.

En anden af mine klassekammerater, som også hed Gunnar, tabte fuldstændigt mælet lige inden han skulle op i faget sikkerhed –

jeg sprang til og overtog hans plads –

Gunnar fik en delføl og ordre på at gå over i Rosenborg have for at få stemmen igen – det lykkedes og han fik en god karakter,

Jeg kunne bedst lide jernbanegeografien og fik også topkarakter i dette fag. Vi skulle være i stand til at nævne alle stationerne lige meget om det var en jernbanestrækning mellem to større DSB stationer eller det var en privatbanestrækning.

Skal jeg imponere nogen i dag, nævner jeg let stationerne mellem Frederikshavn og Aarhus men det er også med trinbræt, som slet ikke eksisterer i dag.

Efter overrækkelse af eksamensbeviser, kunne vi holde vores egen afslutningsfest, som fandt sted på restaurant Prater. Herefter var det med at sige farvel uden for mange tårer - ville vi se noget til hinanden igen ?

Os jyder jo nok og dog, Else Marie skulle begynde i Vanløse, og alle vi andre vidste, at militæret ventede lige om hjørnet,

Inden da skulle jeg lige til

Odense

og hvad skulle jeg der – jo, selvfølgelig være der i 3 måneder indtil militæret kaldte.

Det blev på billetkontoret.

Jeg husker det som en dejlig tid, selvom jeg fik tildelt den ene af 3 vagter Nytårsaften – de to andre var nogle søde kvindelige kontorister.

Vi blev hurtigt enige om at fremskaffe noget lækkert smørrebrød og lidt at drikke fik nok også.

Lidt i 22 kom der pludselig en mand til billetlugen, som forlangte en billet til Svendborg.

Han fik den besked, at hertil har vi udsolgt, men du kan få en til Ringe – lidt efter forstod han det var en spøg og kunne senere gå bort med den rigtige billet.

Sjovt nok endte to af mine klassekammerater deres jernbanekarriere i Odense

– Claus Nielsen, som for øvrigt var søn af stationsforstanderen i Aalborg, blev stationsforstander i Odense og min senere mangeårige ven Gunnar Jørgensen endte som chef for godsdistrikt Fyn, også med base i Odense.

Den 1. marts 1959 blev det farvel til DSB for en periode på 16 måneder – nu gjaldt det militæret – nærmere bestemt

Telegraftropperne i Århus og Høvelte

Jeg kom ind til militæret den 1. marts 1959 og blev noget overrasket over, at det at være rekrut kunne være så slem, at

Bare det at blive vækket af den slemme sergent, når man nu lige var kommet under dynen og så skulle stå op, da han havde fundet noget støv i skabet med mit undertøj.

Da jeg sprang ud af overkøjen, kom jeg ned på gulvet med bare tæer – så var det bare ud og vaske fødder i det kolde vand,

Rekrut tiden gik faktisk meget hurtigt – måske fordi jeg havde mødt en dejlig pige fra Viby.

Vi skulle altid være indenfor porten inden midnat – medmindre vi havde fået orlov til f. eks. at rejse hjem i weekenden. Til gengæld måtte vi så ikke komme ind på kasernen lørdag nat.

Nu var vi et par stykker som fandt på, at vi kunne søge orlov og på den måde undgå at skulle hjem fra danserestauranten før midnat.

Der mødte jeg Oda som jeg vist dansede med lige til de lukkede kl. 1,30,

Ude på gaden traf vi en aftale om at mødes ved fodboldstadion næste dag - der var nemlig landskamp mod Skotland.

Jeg ventede spændt, og minsandten om Oda ikke også kom, så og sejrede.

Vi var meget sammen i de følgende måneder og derfor meget kede af, at jeg efter rekrut-tiden skulle på korporal skole i Høvelte.

Her skal lige fortælles, at det oprindeligt var meningen at jeg skulle på sergentskole og dermed ville få min militærtjeneste forlænget til 24 måneder,

- men nu trådte min mor i aktion – hun skrev til obersten, at hendes søn absolut ikke kunne tåle så mange strabadser, som sergentskolen bød på.

Det blev således til den noget tidsmæssigt kortere korporal skole – og senere erfarede jeg, at min mor også havde skrevet til min brors oberst om det samme – så han blev også "kun" korporal.

Thisted som trafikassistent 1960 - 1969

Efter at have mødt Oda i 1959 og vi havde tilbragt så megen tid sammen som muligt under mit militær ophold i Aarhus, kom den dag, hvor vi skulle tage stilling til det videre forløb.

Den 1. september 1960 var jeg klar til at begynde på mit nye liv som trafikassistent og fik besked på at skulle begynde på Thisted station.

Oda var i mellemtiden flyttet sammen med sine forældre og to brødre til Silkeborg, så vi blev hurtigt enige om at gifte os, så vi sammen kunne flytte til Thisted.

Forinden brugte vi nogle opsparede penge på en selskabsrejse til Kufstein i Østrig, hvor vi var sammen med en hel masse dejlige mennesker – de var meget betaget af, at vi sådan tog en forpremiere på vores kommende samliv,

Vi fik da også gaver fra vore rejsekammerater til vort bryllup.

Brylluppet stod den 8. oktober 1960 i Linå kirke og efterfølgende fest hos Odas forældre.

Derefter drog vi mod Thisted med en ottoman + en del andet for at bo til leje på 1. Sal hos Stinne og Verner Jørgensen i Torp.

Verner var en rigtig hyggelig fyr, som var ansat som portør på stationen.

Mens jeg slog mine folder på stationen, søgte Oda at finde et job.

Det blev til et job som juleassistance i en butik med glas og porcelæn.

Til januar var dette arbejde forbi og vi begyndte så småt at tænke på en familieførøgelse.

Oda blev også gravid, så vi cyklede altid rundt med blikket rettet op til 1. Sals højde. Det kunne jo være vi fik øje på en tom lejlighed.

Det blev nu købmand Nordentofts kone, som kunne fortælle, at der var en lejlighed ledig hos Nielsens i J. P. Jacobsens gade 32

- det var som at komme i himmerige med så megen plads.

Oda skulle føde sidst i oktober – men så skete det forfærdelige – det hele gik i gang alt for tidligt – jeg sprang efter jordmoderen, men der var en seddel på døren om ferie.

Så tilbage til lægen. Han var en gammel jernbanelæge, som man skulle benytte, når man var ansat ved DSB

– han mente ikke det betød noget særligt, men jeg kunne få noget beroligende til Oda.

Da jeg kom hjem var fødslen allerede gået i gang og desværre vendte det lille barn forkert – jeg sprang igen efter læge og en anden jordmoder og en lille pige blev født – det havde været alt for hård en fødsel.

Så dagen efter kom Oda og barnet på sygehuset og jeg blev tilkaldt, så vi fik hende døbt,

Næste morgen havde jeg vagt på stationen og ringede op på sygehuset – fik den besked: ja, dit barn døde i nat!

Oda var blevet vækket midt om natten for at hun kunne få samme besked!

Der var ikke noget der hed psykologhjælp dengang.

Der gik en rum tid, hvor vi forsøgte at komme ovenpå igen.

I 1962 tog vi på en selskabsrejse med DSB til Rimini – vel nok for at komme lidt væk fra den daglige trummerum.

Vi mødte et par som begge var ansat ved DSB og sjovt nok var konen Jonna den ene af de piger, som jeg havde holdt nytårsaften med på Odense banegård.

Vi besøgte dem da de boede i Silkeborg og de besøgte os en enkelt gang i Thisted, men ellers blev det ikke til mere.

I 1963 havde vi taget mod til os igen og Oda blev gravid og skulle føde til oktober.

Alle sejl blev sat til, for det måtte ikke gå galt igen.

Heldigvis var den gamle doktor skiftet ud med en yngre og han sagde, at vi ved det mindste tegn på fødsel straks skulle tage en taxa op på sygehuset.

Alt forløb fint - Anne Marie blev født den 8. oktober – den dato glemmer vi aldrig for det er også vores bryllupsdag.

Vi boede jo stadig til leje hos gas aflæser Nielsen.

De var så flinke at rejse op til deres børn så vi kunne låne deres stue i forbindelse med festen efter barnedåben, og vores gamle værtspar Stinne og Verner kom og lavede maden.

Jeg husker tiden efter som en skøn tid med en lille pige som rigtig kunne tryllebinde os,

Vi fik også mulighed for at leje en lille kolonihave af DSB, og der tilbragte vi megen af vores frihed.

Økonomien var noget stram, men et par tørkager hos bager Salomonsen i Vestergade blev det dog til, når det var lørdag.

Der var jo heller ikke noget der hed moms først i 1960`erne.

Pludselig en dag kom der en bekendt hen til lugen ved billetsalget

– det var Gunnar Jørgensen, min gamle kammerat fra elev- og militær tiden, hvor han også var korporal. Med sig havde han en sød pige, som hed Gerda.

De to blev vores venner for livet – vi fik vore to første børn på nogenlunde samme tid og besøgte hinanden regelmæssig gennem årene – særlig i starten, hvor økonomien var noget stram.

Da var det rart at holde sommerferie sammen, og vi havde jo fri rejse ved DSB.

I 1965 var Oda blevet gravid igen og vi begyndte at se os om efter en anden bolig.

Ved hjælp af vore fædre, som kautionerede for et banklån på 10.000 kr. fik vi købt hus på Fjordlystvej i øst byen.

Kort efter vi var flyttet ind, blev Lars født den 5. september.

Det var et dejligt lille hus og efterhånden, hvor børnene blev større, kunne de også få deres eget lille værelse.

Der var en pæn, stor have og et stort, gammelt, men velholdt kolonihavehus nede bagerst på grunden.

Jeg fik hurtigt lagt en dobbelt beton køregang derned, så huset kunne benyttes som garage.

Børnene fik mange legekammerater, og da gaden var en stillegade uden megen gennemgående trafik, var vi aldrig nervøse for at lade dem lege ude på det brede, dengang asfalterede fortov.

De spillede også bold omme på vores græsplæne, så det skete lidt for ofte, at der var gået en rude itu.

Første gang bedyrede børnene, at det absolut ikke var dem, men måske var det en fugl, der var fløjet ind i ruden.

Anden gang kunne Lars måske erkende, at det var ham den første gang, men absolut ikke nu.

Jeg var forinden huskøbet påbegyndt på et nyt arbejde – dog stadigvæk ved DSB – jeg skulle være afløser fra Thisted station og således rejse ud for at tjenestegøre på andre stationer.

Oda kunne sende taske med mad til mig ganske gratis og jeg havde også en udtræksseng med.

Jeg kunne næsten altid finde et ledigt rum på stationen, hvor jeg arbejdede og således tjene lidt ekstra.

Jeg fik jo udstationeringspenge for at kunne spise og overnatte ude.

Jeg var på utallige stationer overalt i Jylland og det var nu ikke så nemt med at finde ud af de forskellige stationers signalsystemer, som langt fra var ens.

Engang fik jeg besked på at rejse til Ølgod, og det var da det rene svir, for der havde jeg jo været som elev.

Jeg kom med sidste tog lørdag aften og efter en god nats søvn på pakhusets kontor, var jeg klar til søndagsvagten.

Alt gik godt – lige til jeg skulle stille signalet på gennemkørsel for lyntoget "VESTERHAVET" Det ville absolut ikke lykkes for mig

– heldigvis kom en banearbejder forbi og gjorde mig opmærksom på, at bommene selvfølgelig først skulle rulles ned.

Så kørte lyntoget forbi med en meget vred lokomotivfører, der knyttede næver ad mig.

Han havde spildt 5 minutter med at holde og tude udenfor stationen.

Jeg måtte ind og føre hændelsen til protokols, men hørte dog ikke mere hertil.

Thisted station, som jeg husker den med et ret stort personale og selvfølgelig med en stations- forstander i spidsen.

Han havde altid dagvagt og fri om søndagen.

Kl. 12 gik han op i privaten for at spise frokost og få sig en lille en på øjet.

Bagefter kom han ned sammen med konen, og så var der kaffe og kage inde på hans kontor.

Det indendørs personale bestod derudover af 1 trafikkontrollør, 1 overassistent, 2 assistenter og 2 kontorister.

"Ude i marken" var der adskillige portører og overportører + 1 rangerformand, 1 vognopsynsmand og 1 lokomotivfører.

Sidstnævnte skulle betjene den lille rangertraktor – også kaldet "grisen".

Særligt om torsdagen var der travlhed, for da skulle kreaturvogne køres ned ad havnesporet til markedshallen.

Her skulle de kreaturer, som skulle til de sønderjyske havne, såsom Åbenrå og Haderslev, på læsses.

Jeg fik i 1967 et loppetjans – nemlig at blive fungerende stationsforstander i Hurup.

Jeg ved ikke, hvorfor der gik så lang tid med at få ansat en ny, men jeg tjente nogle gode penge.

Vi købte vores første bil – en kongebå VW og Oda fik kørekort.

Vores naboer på Fjordlystvej kom vi hurtigt til at kende og de blev vore bedste venner. Vi betragter dem altid som en del af vores familie,

Det var også midt i tresserne, at jeg var ovre på jernbaneskolen for at tage 2. del – en eksamen, som man skulle have for senere at kunne blive overassistent.

Alt gik godt og jeg kom senere sammen med mine kolleger på en ekskursionsrejse til Holland for at se på ”baner”.

Oda og jeg er lige gamle og sjovt nok begge født på fødselsanstalten i Århus i 1939, - Oda d. 31. marts og jeg d. 20. maj.

I 1969 holdt vi vores første fælles fødselsdagsfest – altså 30 år.

Der var kun 3 par med til festen, nemlig min kollega fra DSB H.O.F. Hansen og hans kone Grethe, vores gamle naboer fra I. P. Jacobsensgade: frisør Lynges og vores nye naboer Dagny og Kaj Christoffersen.

De var indbudt til kl.18 men kunne ikke forstå, at det slet ikke duftede af mad i huset.

Senere kom en minibus og kørte os ud til fest på Hou Odde – en lille restaurant med god mad og musik og dans.

Vi har senere undret os over, hvor vi fik pengene fra og barnepigen skulle da også betales.

Allerede dengang spillede vi whist – oprindeligt med Lynges og senere med Dagny og Kaj.

Med Lynges havde vi den ordning, at han tog barnepigen med op, når han hentede os og tog hende med hjem igen sidst på aftenen.

Da vi kom til at spille whist med Dagny og Kaj sad vi deres stue som vendte ud mod vores fordør.

Vi aftalte så med børnene, at de blot skulle tænde lyset udenfor, hvis vi skulle komme hjem.

Det skete nu aldrig men de fik også de penge som barnepigen skulle have haft.

Alt det rejseri og de mange dage borte fra familien blev på godt jysk lidt træls.

Jeg begyndte at søge andet job og da jeg ikke kunne komme tilbage til DSB i Thisted, søgte jeg kommunale stillinger.

Bl. a. var jeg til samtale i Horsens kommune uden dog at få ansættelse der.

En dag kom lokomotivfører Asmussen ind til mig og sagde:

Nu skal du "sku" søge ind til Thisted kommune.

Han havde som kommunalpolitiker hørt at skattevæsenet skulle bruge 5 nye folk ved kildeskattens start.

Jeg søgte ind til skattevæsenet, blev ansat som kommuneassistent den 1. September 1969 og dermed sluttede min karriere ved DSB.

11 år ved skattevæsenet i Thisted 1969 – 1980

Det blev noget af en omvæltning at komme til skattevæsenet – godt nok var det stadigvæk indenfor det offentlige, men her regnede man med debet og kredit og ikke noget med signalføring og telegrafi.

Til gengæld var jeg jo kun på arbejde om dagen og havde fri hver lørdag/søndag.

Jeg blev straks sat til at gennemgå selvangivelser fra de erhvervsdrivende – altså med regnskaber.

Jeg vidste slet ikke hvordan jeg bedst skulle finde de store skattesnydere, men jeg meldte mig til et aftenkursus i regnskabslære på handelsskolen.

Pr. 1. Jan 1970 begyndte kildeskatten, så vi startede – dvs. skatteinspektøren, souschefen og os 2 nyansatte assistenter, med at rejse ud til de små omegnskommuner for at lave forskudsregistreringen for 1970.

Ved ansættelsessamtalen var jeg blevet lovet at kunne blive overassistent, hvad jeg også ville have blevet ved DSB.

Men – ja, der var et lille men – jeg skulle lige først tage eksamen i Dansk Kommunalkursus I – altså en gang om ugen af sted til Holstebro.

Man fandt et løntrin, så lønnen var den samme som en overassistent løn, og da foråret 1970 oprandt og eksamen var vel overstået, blev jeg så udnævnt.

1969 var også året hvor vi solgte huset på Fjordlystvej og købte et nybygget hus i den anden ende af byen – nemlig på Vibevej i sognekommunen Tilsted.

Så snart som kommune -sammenlægningen var en realitet skulle vi skifte gadenavn.

Man havde en hel gadenavne i Thisted øst by med fuglenavne, så vi måtte skifte til Lupinvej.

Det var en dejlig lukket gade med mange nybyggede parcelhuse. Det betød også en hel del familier som os med 2 børn i nærheden af den skolepligtige alder.

Tilsted skole var en dejlig lille skole, hvor børnene kun gik til og med 7. klasse.

Anne Marie begyndte året efter vi var kommet og Lars allerede året efter igen

Thisted kommune var nemlig så fremsynet, at man oprettede børnehaveklasser i 2 skoler, hvoraf Tilsted altså var den ene.

De skulle lige cykle op over en lille bakke og kunne således komme til skolen uden at komme ud på mere befærdede veje.

Når de kom hjem fra skole var der altid andre børn på gaden at lege med. (ingen mobil tlf. dengang)

Oda begyndte at arbejde som sygehjælper på Thisted sygehus, men holdt med dette arbejde, da det kneb med at få børnene passet.

Hun havde også en kort overgang et job på CF – kasernen med at smøre franskbrød til "krutterne".

I 1971 fik Oda job hos parfumeri Dela – dog kun på deltid, men det betød, at Oda kunne være hjemme, når børnene kom fra skole.

Jeg fortsatte med at gå på aftenkursus på handelsskolen, først tog jeg Engelsk IV og senere udvidet matematik – det sidste nok mest for sjov.

Jeg fandt også ud af, at der var noget der hed Danmarks Forvaltningshøjskole,

Her kunne man tage en flerårig skatteuddannelse.

Først skulle jeg lige tage Dansk Kommunal II, hvilket jeg så gjorde i 1972.

Efterfølgende startede jeg så på den lange skatterevisoruddannelse og midt i perioden blev jeg udnævnt til fuldmægtig.

I 1972 var skattekontoret flyttet ud af det gamle og trange rådhus og over i en selvstændig bygning på I P Jacobsens Plads.

Jeg blev leder af arbejdsgiver- kontrollen og en mindre revisionsafdeling.

Vi var i alt 5 i denne afdeling.

Vi fik somme tider nogle specielle opgaver tillagt, som dengang under oliekrisen, hvor man ikke måtte køre bil om søndagen uden særlig tilladelse.

Disse mærkater sad vi og udfyldte. Borgeren kunne sætte mærkatet i bilvinduet som bevis på at han havde et lovligt ærinde med bilkørsel.

Engang kom en kunde ind om mandagen og bad om en ny – det havde været regnvejrs og han havde sat mærkaten udvendigt.

Udover venskabet med Gerda og Gunnar fra Nyborg, fik vi mange venner i Thisted i den periode.

Det skyldtes hovedsagelig, at Oda gik til gymnastik og derigennem mødte en masse ligesindede.

De fik hurtigt den ide, at vi mænd ikke bare skulle se på, mens pigerne gav opvisning

- nej, vi skulle skam også være med, så der rigtig kunne holdes fest.

Det blev til mange sammenskudsgilder, og efter maden vaskede vi mænd op, mens pigerne iført lange nederdele gik over på strandhotellet og fik et bord til otte.

Når vi så mødte op, sluttede aftenen med en svingom til musik af Lana kvartetten.

I 1973 var Oda blevet gravid, så en lille efternøler skulle se dagens lys omkring nytår.

Nu ville skæbnen, at Oda fik veer den 30. december, så hurtigt op på sygehuset. Det blev dog ikke til mere, men de beholdt Oda deroppe nytårsaften.

Den 14. januar 1974 blev så dagen, hvor Torben blev født og "storfamilien" var en realitet.

Nogle af vore bedste venner var Betty og Hardy Iversen, som også havde fået en efternøler året før. De to drenge kom i årene efter til at tilbringe megen tid sammen.

I 1976 fandt vi ud af, at tage på biltur gennem Tyskland til en uges ophold i Kärnten i Østrig.

Vi kørte sammen med familien Iversen – d.v.s. i 2 biler uden de mindste – de kom selvfølgelig på ferie hos bedsteforældrene.

Opholdet i Kärnten og en overnatning syd for Hannover var blevet bestilt pr. brev, og vi ville finde to overnatninger mere gennem Tyskland.

På Kassel bakke gik det galt, da Hardy kom til at tage den vognbane, som førte mod Frankfurt – vi skulle mod Würzburg.

Gode råd var dyre for det var jo før mobilens tidsalder.

Vi kørte rundt med en køletaske fyldt med røde pølser og Betty og Hardy kørte med al pålægget.

3. overnatning havde vi aftalt til at være i Salzburg og vi fandt også en privat overnatning lidt syd for byen.

Om aftenen tog vi ind til Salzburg bymidte, og da vi sad på torvet og kiggede på domkirken og alle kareterne, kom familien Iversen pludselig rundt om hjørnet – stor var gensynsglæden.

I 1976 kom vi til at hjælpe til ved den årlige byfest – d. v. s. det var i lige år, hvor den lokale fodboldklub – TIK – stod for arrangementet.

Jeg kendte TIK` s formand Tage Salomonsen, da han var fuldmægtig i teknisk forvaltning.

Her vises et foto fra dengang han overrakte os fra kommunen pokalen efter at vi havde vundet fodboldturneringen for 5 mands hold.

I Storegade var der en smal passage om til en gårdsplads med et overdækket cykelskur.

Her fik vi os indrettet med vin- og ølbar, borde med rød og hvidternede duge, stole og kulørte lampe hængende ned fra opspændt presenning.

Når jeg siger vi, var det fordi alle vore venner og vore naboer fra gaden var ivrige deltagere.

Jeg fik lavet vagtplan for de 3 dage byfesten varede.

Alle ville selvfølgelig helst have vagten lørdag aften, hvor der var mest gang i løjerne, og vi kappedes også med de andre små udskænkingssteder om at have den største omsætning.

BYFEST THISTED 83
5. - 6. - 7. AUGUST

For de, der søger lidt hygge og stemning i rolige omgivelser er

DEN FRANSKE VINSTUE
stedet.

I den smukt pyntede vinstue i Gå-gaden er der mulighed for over et glas velskønket rød- eller hvidvin, at få hele byfestsøjlet lidt på afstand.

- se det store byfestprogram her i bladet tirsdag den 2. august.

bolig - tekstil
THISTED TLF. 92 24 44

bolig - tekstil
THISTED TLF. 92 24 44

I 1977 var vi for anden gang på selskabsrejse sammen med Dagny og Kaj Christoffersen

Det var til Sicilien og i 1983 blev det til en bustur til Costa Brava.

Her var Torben med, da han ligesom hørte til i kortklubben. Han sad altid med ved kortbordet og holdt styr på pengekassen

Vi holdt også en del sjove fester i starten af 70`erne.

Bl. a. udsendte vi fra "vaccinationsudvalget" en indkaldelse til alle vore venner om at møde op i retten.

Man havde erfaret, at den pågældende endnu ikke var vaccineret mod den farlige og ret udbredte **Svindstot**.

Det var sådan at alle mænd fik besked om at køre hjemmefra i god tid, så de kunne afhente en kvindelig bisidder senest kl. 18,55.

Deres egen hustru blev selvfølgelig også afhentet af en anden ukendt herre

Det vakte megen moro og Dagny, som var uddannet sygeplejerske, havde en oasis med, fyldt med kanyler.

Hun gik rundt til alle gæsterne og bad dem åbne munden – vips, så fik de et skud whisky ned i halsen

VACCINATIONSUDVALGET

For

TILSTED & OMEGN

Hr.:

Da man fra udvalgets side har erfaret, at De endnu ikke er vaccineret mod den farlige og ret udbredte svindsot, som kun kan helbredes ved at indtage en passende portion af klart ildvand, skal man herved befale Dem at møde for retten

Lørdag den 10. Juni 1972 kl. 19,00

Retten er sat af Oda Moustgaard med bistand af afprøver Anders Moustgaard.

For at De også skal have en bisidder, som kan tale Deres sag og være Dem behjælpelig i et og alt – også hjemtransport, hvis De på grund af indtagning af for meget vaccinationsmiddel ikke er i stand til at klare dette ud på de små timer – har retten valgt:

Fru

Adr:

Til dette hverv og De bedes afhente Deres bisidder på adressen præcis kl. 18,55

ILDVANDRETEN, Vibevej 23

Kun konkurs og lign. kan være gyldig grund for udeblivelse, og i så fald skal RETTEN straks have besked.

NB – VIGTIG -----

Meddel Deres hustru, at hun også er udvalgt som bisidder for en anden for RETTEN indstævnet, og som sådan også skal være klar kl. 18,55 til afhentning af en anden tiltalt.

Mødebefaling skal forevises af Dem og Deres bisidder ved indgang til retten

I samme årti blev jeg valgt til fællestillidsmand indenfor HK området ved kommunen.

Det var et meget spændende job, som gav mig meget – bl. a. kom jeg på tillidsmandskursus på HK skolen

– her lærte jeg at stå på en talestol for at holde en 5 minutters tale til en stor forsamling

Det gamle rådhus var efterhånden blevet alt for småt, så kommunen begyndte at undersøge muligheden for at bygge nyt.

Jeg rejste sammen med borgmesteren, økonomiudvalget, kommunaldirektøren og sekretariatschefen rundt til andre kommuner, som havde nybyggede rådhus – vi var bl. a. i Odder og Vordingborg.

Det var arkitektfirmaet Friis og Moltke, som havde fået opgaven og det var selvfølgelig dem, som havde bygget de rådhus vi så.

1978 var året, hvor rådhuset stod færdigbygget og hele administrationen flyttede ind.

Jeg fik min eksamen som skatterevisor og regnede så med at få lønnen som sådan.

Det var kommunen nu ikke indstillet på – jeg var jo tidligere blevet udnævnt til fuldmægtig.

Jeg begyndte derfor at søge forskellige skatteinspektørstillinger, bl.a. var jeg til samtale i Ejby på Fyn uden dog at få stillingen.

I starten af 1980 kom en kollega og fortalte mig, at skatteinspektørstillingen i Løgstør var ledig pr. 1. september, så den søgte jeg.

Jeg var til samtale med bl.a. økonomiudvalget med borgmester Christian Mejdahl i spidsen.

Han blev for øvrigt senere udnævnt til folketingets formand.

Han syntes godt om at høre, at den tidligere pastor Moustgaard i Løgstør var min onkel.

Kommunaldirektør Danielsen var tidligere skatteinspektør og havde også været i Thisted, hvilket også var et plus.

Inden jeg gik fra mødet, spurgte tidligere borgmester og daværende ejendomsmægler Vagn Bro om jeg ville flytte til byen og i så fald skulle jeg bare henvende mig til ham vedrørende boligkøb.

Jo, jeg var næsten ansat inden jeg forlod lokalet.

1980 blev altså året, hvor vi sluttede vort livsforløb i Thisted for at begynde et nyt i Løgstør.